

Старата тѣзи формула на клетвата на народнитѣ Арагонскы събрания не я приведе безъ цѣль въ словото си ораторътъ; помежду Арагонія и Навара сѣществуваше стара завистъ за привелегія; за туй шумны и повторителны викове екнѣхъ заведнажъ.

« Да живѣе капетанинтѣ Жуанъ-Батиста Валсейро! » извикахъ мнозина, които са виждаше че го познавахъ, и като са впуснѣхъ въ множеството уголъмиха шума и безредицата.

Като чу виковеѣ, полицмейстерътъ Жозуе Калзадо поеви са изново на балкона, повече задоволенъ нежели оплашенъ отъ тѣзи размирна сцена, която му даваше благовреміе да покаже ревността си и найвече да поораторствува. Почтенныйтъ полицмейстеръ обичаше да говори: въ бискайскыѣ области, дѣто са бѣ родилъ, той былъ едно време членъ въ народното събрание и не пропущалъ никой благопріятенъ случай да ораторствува; многоосуканото му и безсмисленно витійство немалко спомагало да са продължава безмѣрно сѣко засѣданіе. Но днесъ, като живѣяше въ Пампелуна, предаденъ на царя и на министритѣ, чакаше съ нетѣрпѣніе единъ повисокъ постъ, който му обѣщаваше графъ де-Ларма, но безъ да му са щѣше никакъ да го даде на чловѣкъ, на когото преданността бѣ вече придобылъ съвършенно, и защото намѣрваше предпочитително да покаже този знакъ на благоволеніе на друга нѣкоя преданность послаба и имѣюща нужда отъ заѣчаванье. Но съ сичко че старыйтъ ораторъ на народныѣ събрания обичаше да го слушѣтъ като витійствова, днесъ безжалостны викове побѣркахъ на желаніето му, защото едва изрече съ сичката сила на дробовеѣ си: « Вѣрны Наварцы, » и изведнажъ думыѣ « Долу полицмейстерътъ » екнѣхъ отъ сѣкхдѣ.

« Да живѣе царьтъ! Да живѣе славныйтъ му министръ! завика той, като искаше да начене съ силлогизмъ който мысляше невъзразимъ.

— Долу графъ де-Лерма! долу министрътъ! ако навѣтува свободноститѣ ни.

— Туй искахъ да кажъ и азъ, съгражданы . . . .